

# РЕШЕНИЕ

№ 108

град Велико Търново, 06.04.2016 година

## В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - град Велико Търново, в съдебно заседание на осемнадесети март две хиляди и шестнадесета година в състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДИАНА КОСТОВА**

**ЧЛЕНОВЕ: РУМЯНА ПЕЕВА**

**ЕВТИМ БАНЕВ**

при участието на секретаря Д.С. и прокурора от Окръжна прокуратура Велико Търново Светлана Иванова сложи на разглеждане докладваното от съдия Пеева административно дело № 754/2015 година по описа на съда и за да се произнесе взе предвид следното:

**Производството е по реда на чл. 191 ал. 2 от Административнопроцесуален кодекс (АПК).**

Образувано е по протест на прокурор от Районна прокуратура Горна Оряховица против чл. 3 ал. 1 и ал. 2, чл. 5 ал. 1, чл. 9 ал. 1 и ал. 2, чл. 11 ал. 2, ал. 3 и ал. 4, чл. 99 в частта му, в която е предвидено наказателните постановления да се издават от кмета на населено място и чл. 101 от Наредба за осигуряване и поддържане на обществения ред в Община Лясковец (наричана по-долу за краткост Наредбата), приета с Решение № 42/27.01.2000 година по Протокол № 6 на Общински съвет Лясковец. Протестиращият прокурор намира, че разпоредбите на чл. 3 ал. 1 и ал. 2, чл. 5 и чл. 11 ал. 2 са приети при липса на компетентност на общинския съвет, че разпоредбите на чл. 9 ал. 1 и ал. 2, чл. 11 ал. 3 и ал. 4, чл. 99 в частта му, в която е предвидено наказателните постановления да се издават от кмета на населено място и чл. 101 са незаконосъобразни. Излага съображения в подкрепа на твърденията си, свързани с уредбата на обществените отношения с актове от по-висша степен. В съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Ответникът - Общински съвет град Лясковец оспорва жалбата. Представя писмено становище, в което счита, че за прокурора от Районна прокуратура Горна Оряховица липсва правен интерес от протеста, както и че протеста е неоснователен, тъй като при противоречие между различните по степен актове се прилага този от по-висока степен. Твърди се също, че всички наказателни постановления са издавани от кмета на общината. В съдебно заседание не се представлява.

Представителят на Великотърновска окръжна прокуратура, чрез встъпилия на основание чл. 16 ал. 1 т. 3 от АПК и участвал в производството прокурор изразява становище, че протестът основателен по изложените в него съображения.

Великотърновският административен съд, тричленен състав, като съобрази събраните по

делото доказателства и доводите на страните, обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност и след цялостна служебна проверка на оспорените текстове на наредбата приема за установено следното:

Наредбата за осигуряване и поддържане на обществения ред в Община Лясковец, приета с Решение № 42/27.01.2000 година по Протокол № 6 на Общински съвет Лясковец, и в частност оспорените текстове от същата, представлява подзаконов нормативен акт, по смисъла на чл. 75 ал. 1 от АПК, приет от орган на местно самоуправление.

Разпоредбата на чл. 3 ал. 1 от същата предвижда задължение на живущите в жилищните сгради, в които живеят три и повече собственика да си изберат Управителен съвет за управление, реда и надзора на етажната собственост, съгласно Правилник за управлението, реда и надзора в етажната собственост, а ал. 2 на същата правна норма регламентира приемането на Правилник за вътрешния ред, приет от председателя на Управителния съвет и живущите в сградата, както и да поддържат в изправност осветителната и звънчевите инсталации и да осигуряват обезопасяването на входните врати.

Чл. 5 от Наредбата не разрешава предизвикването на шум, нарушаващ спокойствието на гражданите в часовете от 14,00 до 16,00 часа, и от 22,00 часа до 5,00 часа лятно време и от 21,00 до 6,00 часа зимно време.

Чл. 9 ал. 1 забранява търговията с пиротехнически изделия с увеселителна цел извън обектите по Закона за контрол на взривните вещества, огнестрелните оръжия и боеприпаси и Правилника за неговото приложение, а ал. 2 на същата правна норма забранява хвърлянето на бомбички, димки, ракети и други пиротехнически изделия, книжни ленти и други подобни на обществени места.

Чл. 11 ал. 2, 3 и 4 забраняват продажбата и сервирането на алкохолни напитки, тютюн и тютюневи изделия на лица под 18 години, както и на лица в нетрезво състояние, задължават родителите, настойниците, попечителите и другите лица, които полагат грижи за дете да го придружават на обществени места след 20,00 часа, ако детето не е навършило 14 годишна възраст и 22,00 часа, ако е навършило посочената възраст или да осигурят пълнолетно дееспособно лице за негов придружител след 22,00 часа, ако е навършило 14 годишна възраст, но не е навършило 18 годишна възраст.

Чл. 99 дава възможност наказателните постановления да бъдат издавани от кмета на Общината или негов заместник, както и от кметовете на населените места.

Чл. 101 от Наредбата забранява обжалване на наказателни постановления, с които е наложена глоба в размер до 5 лева включително, постановено отнемане на вещи в полза на държавата или е присъдено обезщетение за причинени вреди на същата стойност.

Въз основа на горната фактическа обстановка тричленният състав на съда прави следните правни изводи:

Протестът е процесуално допустим. Съгласно предвиденото в чл. 186, ал. 1 от АПК, право да оспорват подзаконов нормативен акт имат гражданите, организациите и органите, чиито права, свободи или законни интереси са засегнати или могат да бъдат засегнати от него или за които той поражда задължения, а съгласно чл. 186, ал.2 от АПК съответния прокурор има право на протест. След като прокурорът е от кръга на визираните в нормата на чл. 186 лица, то неговото оспорване е допустимо и неограничено със срок съгласно разпоредбата на чл. 187, ал. 1 от АПК. В тази връзка настоящият съдебен състав намира за неоснователно възражението на ответника за недопустимост на протеста.

Протестът е против подзаконов нормативен акт по смисъла на чл. 75 от АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно чл. 185 от АПК, като упражняването на това право не е обвързано с преклузивен срок.

След служебна проверка на оспорените норми от наредбата на всички основания за оспорване по чл. 146 от АПК тричленния състав намира следното:

С чл. 76 ал. 3 от АПК е въведено изискването с наредбите на общинските съвети да се уреждат неуредени с нормативните актове от по - висока степен обществени отношения с местно значение, която разпоредба е идентична с чл. 8 от Закон за нормативните актове (ЗНА), т.е. при наличието на законова делегация. Законовата норма е тази, която създава правната възможност компетентността на съответния орган да постанови нормативен административен акт, с който да регламентира определения в тази норма кръг обществени отношения.

Оспорените текстове от наредбата са приети в предвидената от закона форма, съгласно чл. 8 от ЗНА и чл. 21 ал. 2 от Закон за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА) - в изпълнение на правомощията си по чл. 21 ал. 1 от ЗМСМА общинските съвети приемат правилници, наредби, инструкции, решения, декларации и обръщения. Във връзка с правилното приложение на материалноправните норми съдът намира следното: Общинският съвет е компетентен да приеме норми за поведение, задължителни за физическите и юридическите лица на територията на съответната община, по въпроси, които не са от изключителната компетентност на други органи - чл. 21, ал. 1, т. 23 ЗМСМА, в сферите, очертани в разпоредбата на чл. 17, ал. 1 ЗМСМА, които законът предоставил в тяхна компетентност.

В изпълнение на предоставените му правомощия Общински съвет Лясковец е овластен да издава нормативни актове, с които урежда, съобразно нормативни актове от по - висока степен обществени отношения с местно значение - чл. 76, ал. 3 от АПК, вр. чл. 8 от Закона за нормативните актове (ЗНА).

Като нормативен акт, който се издава за прилагане на отделни разпоредби или подразделения на нормативен акт от по-висока степен (чл. 7, ал. 2 от Закона за нормативните актове), наредбата има за цел да регламентира по- подробно отношения, които не са основни и подлежащи на трайна уредба и поради това не са предмет на приетия вече закон.

В този смисъл уреждането на отношения, които вече са уредени със закон, дори и с идентично на законова норма съдържание противоречи на чл. 8 от ЗНА, тъй като не е налице неуредено обществено отношение. В настоящият случай част от оспорените от прокурора при Районна прокуратура Горна Оряховица текстове от Наредбата се уредени в закони. Така в разпоредбата на чл. 19 от Закон за управление на етажната собственост е уреден изборът на управителен съвет като орган на етажната собственост и разпоредбите на чл. 3 ал. 1 и ал. 2 от Наредбата не могат да бъдат приложими. Не така според състава стои въпроса в разпоредбата на чл. 5 ал. 1 от наредбата, който регламентира забраната за шум в определени часови параметри. Възможност това да бъде направено с Наредба на общинския съвет е дадено в нормата на чл. 3 ал. 5 от Закон за защита от шума в околната среда и правилно и законосъобразно Общинския съвет е определил в кои часове не се разрешава предизвикване на шума, нарушаващ спокойствието на гражданите.

Разпоредбата на чл. 1 ал. 1 т. 2 и т. 3 от Закон за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия урежда условията и реда на търговия с оръжия, боеприпаси, взривни вещества и пиротехнически изделия и придобиване, съхранение и употреба на взривни вещества и пиротехнически изделия и за придобиване, съхранение, носене и употреба на оръжия и боеприпаси за тях. Единствено в разпоредбата на чл. 2 ал. 2 от закона е посочено, че осъществяването на дейностите по ал. 1 се извършва при условия и по ред, определени с актове на Министерския съвет. Тази разпоредба директно изключва възможността с акт на друг орган да бъдат уреджани условията и реда за използване на взривни вещества и пиротехнически изделия, поради което и регламентирането им от страна на чл. 9 ал. 1 и ал. 2 от Наредбата е незаконосъобразно и противоречи на акт от по - висока степен.

Във връзка с твърдяната незаконосъобразност на разпоредбата на чл. 11 ал. 2 от наредбата съдът намира, че същата в частта й, с която се забранява продажба на алкохол, тютюн и тютюневи изделия на лица под 18 години повтаря разпоредбите на чл. 30 ал. 2 т. 2 от Закон за тютюна и тютюневите изделия, както и разпоредбата на чл. 45 ал. 1 от Закон за закрила на детето и като такава не дава възможност да бъде уреждана повторно. Ал. 3 и ал. 4 на чл. 11 от Наредбата пък повтарят уредените в чл. 8 ал. 3 и ал. 4 от Закон за закрила на детето задължения, както следва: родителите, настойниците, попечителите или другите лица, които полагат грижи за дете, са длъжни да го придружават на обществени места след 20,00 часа, ако детето не е навършило 14 -годишна възраст, съответно след 22,00 ч., ако детето е навършило 14 години, но не е навършило 18 - годишна възраст и ако родителите, попечителите или другите лица, които полагат грижи за дете, не могат да го придружат, те са длъжни да осигурят пълнолетно дееспособно лице за негов придружител на обществени места след 22,00 часа., ако детето е навършило 14, но не е навършило 18 - годишна възраст и също не могат да бъдат уреджани с акт от по - ниска степен. Приемането на същите текстове текст противоречи на чл. 8 от Закона за нормативните актове (ЗНА), доколкото не се касае за неуредени със закон обществени отношения.

Текстът на чл. 99 на Наредбата противоречи на чл. 22 ал. 5 от Закон за местното самоуправление и местната администрация, който не разрешава друг освен кмета на общината или упълномощени от него лица да издават наказателни постановления. В този смисъл освен липсата на възможност за регламентация на лицата, които имат право да издават наказателни постановления с наредба, тъй като същите са определени със закон и липсва възможност за делегация, частта от чл. 99 от Наредбата, в която е предвидено наказателни постановления да бъдат издавани и от кметове на населените места е в противоречие със закона и е незаконосъобразно.

По отношение на разпоредбата н чл. 101 от Наредбата съдът намира, че тя е в противоречие с разпоредбата на чл. 120 ал. 1 и ал. 2 от Конституцията на република България, която дава възможност да бъдат обжалвани всички административни актове.

Освен тази обща клауза за обжалване на административните актове пред съда, изключването на определени административни актове от съдебното обжалване може да стане само със закон и в този смисъл се е произнесъл и Конституционния съд в решение № 21/26.10.1995 г. по конст. дело № 18/1995 година.

Най-общо казано недопустимо и в противоречие с чл. 75, ал. 2, чл. 76, ал. 1 и 2 АПК, идентични с разпоредбите на чл. 8, чл. 7, ал. 2, чл. 3, ал. 1 и чл. 2 ЗНА вр. чл. 80 АПК, е с наредба, издадена от общински съвет, да се преуреждат или цялостно уреждат обществени отношения, уредени с нормативен акт от по-висока степен, тъй като компетентността да се издават подзаконовни нормативни актове е непрехвърлима. Поради което протестът се явява основателен с изключение на оспорването на чл. 5 ал. 1 от Наредбата и следва да бъде уважен.

Като взе предвид разпоредбата на чл. 194 от АПК след влизане на решението в сила, същото следва да се обяви по начина, по който е обявена самата наредба.

Водим от горното и на основание чл. 193 ал. 1 от АПК, Административен съд Велико Търново, тричленен състав

## РЕШИ:

**ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНИ** по протест на прокурор при Районна прокуратура Горна Оряховица чл. 3 ал. 1 и ал. 2, чл. 9 ал. 1 и ал. 2, чл. 11 ал. 2, ал. 3 и ал. 4, чл. 99 в частта му, в която е предвидено наказателните постановления да се издават от кмета на населено място и чл.101 от Наредба за осигуряване и поддържане на обществения ред в Община Лясковец, приета с Решение № 42/27.01.2000 година по Протокол № 6 на Общински съвет Лясковец.

**ОТХВЪРЛЯ** протеста на прокурор при Районна прокуратура Горна Оряховица против чл. 5 ал. 1 от Наредба за осигуряване и поддържане на обществения ред в Община Лясковец, приета с Решение № 42/27.01.2000 година по Протокол № 6 на Общински съвет Лясковец..

**РЕШЕНИЕТО** може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението му до страните чрез Административен съд - Велико Търново до Върховен административен съд.

След влизането му в сила решението да се обяви по реда, по който е обявена Наредба за определяне и администриране на местните такси и цени на услуги на Общински съвет град Велико Търново.

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:**

**ЧЛЕНОВЕ: 1.**

# РЕШЕНИЕ

№ 281

София, 11.01.2017

## В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Трето отделение, в съдебно заседание на двадесет и първи ноември в състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** ВАНЯ ПУНЕВА  
**ЧЛЕНОВЕ:** АЛБЕНА РАДОСЛАВОВА  
РУМЯНА ЛИЛОВА

при секретар                Никол Стефанова                                        и с участието  
на прокурора                Лидия Ангелова    изслуша докладваното  
от председателя            ВАНЯ ПУНЕВА  
по адм. дело № 5300/2016.

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационен протест на прокурор Й. А. при Районна прокуратура – [населено място], с който се оспорва решение № 108/06.04.2016 г. по адм.дело № 754/2015 г. на Административен съд – Велико Търново, в частта му с която е отхвърлен протеста на Районна прокуратура – [населено място] против чл. 5, ал. 1 от Наредба за осигуряване и поддържане на обществения ред в [община], приета с Решение № 42/27.01.2000 г. по Протокол № 6 на Общински съвет [населено място]. В касационния протест се поддържа, че, първоинстанционният съд не е съобразил правилно приложението на чл. 3, ал. 5 във вр. с ал. 1 от Закона за защита от шума в околната среда (ЗЗШОС) и от тук е извел необоснован правен извод за законосъобразност на протестиращия чл. 5, ал. 1 от Наредба за осигуряване и поддържане на обществения ред в [община] (Наредбата). Прокурорът поддържа, че нормата на чл. 5, ал. 1 от Наредбата е приета в нарушение на правилата на чл. 75, ал. 2, чл. 76, ал. 1 и 2 от АПК, идентични с разпоредбите на чл. 8, чл. 7, ал. 2, чл. 3, ал. 1 и чл. 2 от ЗНА във вр. с чл. 80 от АПК, тъй като общинския съвет е уредил с наредба обществени отношения, вече уредени в закон.

Ответната страна – Общински съвет [населено място] оспорва доводите в касационния протест. Поддържа се, че нормата на чл. 5, ал. 1 от Наредбата не противоречи на чл. 8 от ЗНА, тъй като не са налице неуредени обществени отношения. Напротив били налице основанията на чл. 3, ал. 5 от ЗЗШОС във вр. с чл. 17, ал. 1, т. 8 от ЗМСМА, позволяващи общинския съвет да уреди на месно ниво дейностите, предизвикващи шум или да определи режим за извършването им.

Представителят на Върховната административна прокуратура, в хода на делото по същество, дава заключение за неоснователност на касационния протест.

Според участващия по делото прокурор, в случая общинският съвет в изпълнение на правомощията си по чл.21, ал.1 от ЗМСМА е приел Наредба на основание чл.21, ал.2 от ЗМСМА, което е в изключителната му компетентност, тъй като се отнася до въпрос от местно значение в сферата на опазване на обществения ред и спокойствие и не е в нарушение на закона /чл.75, ал.2, чл.76, ал.1 и 2 от АПК и съответно чл.8 и чл.7, ал.2 и чл.2 от ЗНА във вр. с чл.80 АПК/. С текстът на чл.5, ал.1 от Наредбата, с който не се разрешава предизвикване на шум, нарушаващ спокойствието на гражданите в определените часове, се задължавали физическите и юридическите лица на територията на съответната община да спазват определено поведение, което е в обществен интерес, като в този смисъл общинският съвет не е превишил правата си и не е тълкувал разширително закона. Регулирани са правоотношения, свързани със защитата от шума, регламентирани в чл.3, ал.5 от ЗЗШОС като целта е по-добро регулиране на обществените отношения на местно ниво с местно значение. В този смисъл чл.5, ал.1 от Наредбата, правилно е бил приет като непротиворечащ на чл.15, ал.3 от ЗНА, издаден от компетентен орган в границите на представените му нормативно определени правомощия, по прилагане на закона и във връзка с регулиране на обществени отношения с местно значение.

Върховният административен съд, трето отделение, намира че касационният протест е допустим за разглеждане като редовно подаден, в срок и против подлежащ на касационно обжалване съдебен акт. Разгледан по същество е основателен.

Административният съд е сезиран с протест на прокурор от Районна прокуратура [населено място] против чл. 5 ал. 1 от Наредба за осигуряване и поддържане на обществения ред в [община].

Съгласно протестираната местна норма, не се разрешава предизвикването на шум, независимо от произхода му, нарушаващ спокойствието на гражданите в часовете от 14,00 до 16,00 часа, и от 22,00 часа до 5,00 часа лятно време и от 21,00 до 6,00 часа зимно време.

Тази норма е била протестирана при съображение, че съгласно чл. 3, ал. 5 от ЗЗШОС общинските съвети имат правомощие да определят изисквания към шума, предизвикан от домашни дейности и от съседни в жилищни сгради, но нямат правомощие да определят изисквания към шум, предизвикан от недомашни дейности. Според прокурора, хипотезата на оспорваната норма е обща и не прави разлика в дейностите, предизвикващи шума, респ. нарушаващи спокойствието на гражданите. Първоинстанционният съд, след служебна проверка на оспорената норма на всички основания за оспорване по чл. 146 от АПК, е приел че същата е законосъобразно издадена. Съдът е отчел, че процесната норма е приета в предвидената от закона форма, съгласно чл. 8 от ЗНА и чл. 21 ал. 2 от Закон за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА) - в изпълнение на правомощията на общинския съвет по чл. 21 ал. 1 от ЗМСМА да приема правилници, наредби, инструкции, решения, декларации и обръщения. Във връзка с правилното приложение на материалноправните норми съдът е приел, че общинският съвет е компетентен да приеме норми за поведение, задължителни за физическите и юридическите лица на територията на съответната община, по въпроси, които не са от

изключителната компетентност на други органи - чл. 21, ал. 1, т. 23 ЗМСМА, в сферите, очертани в разпоредбата на чл. 17, ал. 1 ЗМСМА, които законът предоставил в тяхна компетентност. Приел е, че чл. 5 ал. 1 от Наредбата, който регламентира забраната за шум в определени часови параметри е издаден в изпълнение на предоставените правомощия на Общински съвет [населено място], който е овластен да издава нормативни актове, с които урежда, съобразно нормативни актове от по - висока степен - чл. 76, ал. 3 от АПК, вр. чл. 8 и чл. 7, ал. 2 от ЗНА - обществени отношения с местно значение . Приел е, че въпросът за часовете, през които не се разрешава предизвикване на шум, нарушаващ спокойствието на гражданите, касае обществени отношения от местно значение, поради което същите подлежат на регулиране от местния орган на самоуправление по силата на чл. 3, ал. 5 от ЗЗШОС.

Решението е неправилно.

Съгласно чл. 1, т. 1 от ЗЗШОС, този закон урежда оценката, управлението и контрола на шума в околната среда, причинен от автомобилния, железопътния, въздушния и водния транспорт, както и от промишлените инсталации и съоръжения, включително за категориите промишлени дейности по приложение № 4 към чл. 117, ал. 1 от Закона за опазване на околната среда, и от локални източници на шум.С чл.1 т. 5 от закона се уреждат компетенциите на държавните органи и органите на местното самоуправление, правата и задълженията на юридическите лица и едноличните търговци, свързани с оценката, управлението и контрола на шума в околната сред.

Определението за "Шум в околната среда" съгласно §1, т.1 от ДР на ЗЗШОС, е нежелан или вреден външен звук, причинен от човешка дейност, в т.ч. шумът, излъчван от транспортните средства от автомобилния, железопътния, водния и въздушния транспорт, от инсталации и съоръжения на промишлеността, включително за категориите промишлени дейности по приложение № 4 към чл. 117, ал. 1 от Закона за опазване на околната среда, и от локални източници на шум.

Съгласно чл. 3, ал. 1 от ЗЗШОС, този закон се прилага за шума в околната среда, на който хората са изложени в урбанизираните територии, в парковете и градините или в други тихи зони в урбанизираните територии, в тихите зони извън урбанизираните територии или в районите в близост до детски и лечебни заведения, училища и научноизследователски организации.По силата на чл. 3, ал. 2 от ЗЗШОС, този закон не се прилага за шума: предизвикан от лицето, подложено на неговото въздействие; предизвикан от домашни дейности; предизвикан от съседни жилищни сгради; на работните места; в транспортните средства и в зони на военни действия.

Съгласно чл.3, ал. 5 от ЗЗШОС, изискванията към шума, предизвикан от домашни дейности и от съседни жилищни сгради, се определят с наредби на общинските съвети, приети по реда на Закона за местното самоуправление и местната администрация.

При така съществуващата правна регламентация, законодателят по ясен и категоричен начин е установил, че в правомощията на органите на местното самоуправление е единствено регулирането на шума, предизвикан от домашни дейности и от съседни жилищни сгради.

Процесната норма на чл. 5 ал. 1 от Наредбата предвижда, че не се разрешава предизвикването на шум, независимо от произхода му, нарушаващ спокойствието на гражданите в часовете от 14,00 до 16,00 часа, и от 22,00 часа до 5,00 часа лятно време и от 21,00 до 6,00 часа зимно време.

Нормата на чл. 5 ал. 1 от Наредбата следва да бъде тълкувана в съответствието с предметния обхват на Наредбата като цяло. Съгласно чл. 1 от Наредбата, същата има за цел да установи основните положения и задължения за физическите и юридическите лица по поддържане на обществения ред и безопасността на движението, осигуряване опазване на околната среда, поддържане и опазване на чистотата и зелените площи, опазване на общественото имущество, реда за организиране на търговската дейност и противопожарната безопасност на територията на [община]. Съгласно чл. 2 от Наредбата, с нея се определят задълженията на територията на общината за: а) всички лица, които живеят или временно пребивават на територията на общината; б) собственици и обитатели на жилищни сгради; в) управителния съвет за управление, реда и надзора на етажната собственост; г) ръководствата на фирми, предприятия, учреждения, обществени организации, кооперации и лица развиващи търговска дейност; д) лица, развиващи други стопански дейности.

Съобразена по този начин, нормата на чл. 5, ал. 1 следва да се тълкува като обща норма, целяща поддържането на обществения ред на територията на общината, чийто адресати са всички лица, посочени в чл. 2 от Наредбата. В този смисъл, въведената забрана за предизвикване на шум се явява всеобхващаща както спрямо лицата, така и спрямо територията на общината и най-вече спрямо източниците на шум, който може да наруши спокойствието на гражданите. Очевидно е, че нормата забранява предизвикването на шум от всяка човешка дейност по см. на §1, т.1 от ДР на ЗЗШОС, нарушаващ спокойствието на гражданите в часовете от 14,00 до 16,00 часа, и от 22,00 часа до 5,00 часа лятно време и от 21,00 до 6,00 часа зимно време.

Както бе казано по – горе, съгласно чл.3, ал. 5 от ЗЗШОС, единствено изискванията към шума, предизвикан от домашни дейности и от съседи в жилищни сгради, е предоставен за регулиране от органите на местното самоуправление (общинските съвети) по реда на Закона за местното самоуправление и местната администрация.

С оглед изложеното, следва извода, че Общински съвет [населено място] не е разполагал към датата на издаване на Наредбата с правомощие да въведе правила за поведение, свързани с шума, предизвикан от дейности, които излизат извън предметния обхват на чл.3, ал. 5 от ЗЗШОС - домашни дейности и шум от съседи в жилищните сгради.

Първоинстанционният съд неправилно е приел, че чл. 5, ал. 1 от Наредбата е издаден в изпълнение на предоставените правомощия на Общински съвет [населено място] по силата на чл. 3, ал. 5 от ЗЗШОС, тъй като въпросът за часовете, през които не се разрешава предизвикване на шум, нарушаващ спокойствието на гражданите, касае обществени отношения от местно значение.



В тази връзка, обжалваното решение като неправилно следва да бъде отменено в протестирната му част, а делото решено по същество като оспорваната норма се обяви за нищожна.

Водим от горното и на основания чл. 221, ал. 2 във вр. с чл. 222, ал. 1 от АПК, Върховния административен съд, трето отделение:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 108/06.04.2016 г. по адм.дело № 754/2015 г. на Административен съд – Велико Търново, в частта му с която е отхвърлен протеста на Районна прокуратура – [населено място] против чл. 5, ал. 1 от Наредба за осигуряване и поддържане на обществения ред в [община], приета с Решение № 42/27.01.2000 г. по Протокол № 6 на Общински съвет [населено място], и вместо него ПОСТАНОВЯВА

ОБЯВЯВА за нищожен член 5, алинея 1 от Наредба за осигуряване и поддържане на обществения ред в [община].

Решението е окончателно.